

Ištrauka iš Jivos Gosvāmio "Gopala Campu", 1 dalies, 7 skyriaus:

Kai praėjo vieneri džiaugsmo kupini metai, vieną dieną vyresni vyrai ir moterys buvo užsiėmę savo darbais, o Yaśodā kieme rūpinosi Kṛṣṇa.

Ji glaudė savo veidą prie Kāśos veido ir jį bučiavo. Kalbėjosi su juo ir juokėsi prajuokindama jį. Yaśodā net sumirko nuo gausaus laimės lietaus. ||4||

Nužudęs Pūtaną ir Śakatāsura Kāśa Kaśos planus suardė, todėl šis pasiuntė Tā nāvartą, ypatingai nekenčiantį pusdievių. Skriedamas danguj dar iš toli jis matė vaiką ir galvojo:

„Šis tamsaus gymio vaikas sėdi motinai ant kelių didžiulio pastato kieme. Visus priversdamas drebėti, paimsiu motiną ir vaiką su savim į dangų. Norėdama prigauti juos, Pūtanā pasirinko kitą formą, Śakā a neregimas slėpės vežime. O aš įgysiu dar kitokią formą negu jie – vėjo pavidalu į Vrają įsiveršiu.“

Yogamāyā, ieškodama žaidimams galimybių, įėjo į Kāśos kūną ir apreiškė savo galią Kāśa atskirdama nuo motinos. Savo jėgomis Yaśodā nebegalėjo išlaikyti Kāśos svorio, nors jis tebuvo dar švelnus kaip žydras lotosas. Nustebusi, staiga padėjo jį ant žemės susimąščius: „Juk niekas kitas nepakeltų tokio svorio.“ Ji medituoti pradėjo šios visatos antaryāmī. Išsigandusi, ji troško garbint Viešpatį, norėdama išvengt nelaimės.

Įgijęs viesulo pavidalą Tā nāvarta pačiupo vaiką, tarsi užnerdamas ant kaklo kilpą, ir apipylė Vrają kietų akmenų kruša, beveik sunaikindamas viską. Tiek judantys tiek nejudantys padarai siaubingai išsigando.

Kai viesulas užpuolė, gūdi tamsa apgaubė ne tik kiekvieną daiktą, bet taip pat kiekvieno širdį. ||5||

Kol blogio demonas kamavo žmones, iš baimės jie vienas su kitu kalbėjo.

Pasiutęs vėjas dangun pakėlė sudužusių puodynų šukes ir kėlė triukšmą kaip griaustinis. Medžius išvartė, atimdamas iš jų gyvybę, namus sugriovė, tvartus: „Ach! Nesėkmė! Kas gi čia vyksta? Švelnus vaikelis žydras lotoso spalvos štai ten!“ ||6||

O Nandos namuose grėsmės metu Yaśodā nebematė Kṛṣṇos ten, kur anksčiau padėjo jį. Mylėdama vaikelį labiau nei karvė myli savo vaiką, Yaśodā prarado sveiką nuovoką, ir sąmonei aptemus tapo tarsi žemė. ||7||

Nurimus vėjui Yaśodā negalėjo rast sūnaus! Ji susijaudino kaip karvė, praradus ką tik gimusį veršelį, nebesuvokdama ką žmonės sako. ||8||

Pradedant Yaśodā visur aplinkui žmonės ėmė garsiai verkti. Visa Gokula buvo kupina raudų, vaitojimo.

Nebesuvokdami juos supančios nelaimės, piemenys bėgiojo ir visi paskendo sielvarto vandenyne.

Kai Tṛṣṇāvarta pavogė jos Kṛṣṇą, Yaśodos kūnas tapo jai našta, lygiai taip pat kitiems – jų kūnai. Atrodė, kad jų kūnai tuoj suirs. ||9||

Visos moterys raudojo. Yaśodā mąstė: „O Rohiṇī! Tu man numirt neleidi, ką gi man daryti? Jei nematysiu savo vaiko, argi aš nemirsiu? Kaip Vrajos viešpačiui išdrįsiu veidą rodyti?“ Jei kas susimąstys apie Yaśodos sielvartą, jai stovint ties mirties slenksčiu, ach, jo širdis kaip ghi ištirps. Kaip galima šią sceną aprašyti? Ką galima dar pasakyti? Madhukāṇḍha, pergyvendamas, kad visi praras savitvardą, tuoj pat pradėjo pasakoti.

Kai Kṛṣṇa, kuris teikia džiaugsmą, buvo nuneštas į dangų, jo artimieji, panardinti į nepakeliamo skausmo vandenyną, labai greit pasiekė palankų krantą.

Kaip išsigandęs vaikas rankom apkabinęs kaklą, Kṛṣṇa pradėjo smaugti demoną. Tarsi Varunos gyvatės kilpa jis apšivijo aplink Tṛnavartos kaklą. ||10||

Tvirčiau glėby suėmęs demoną už sprando, jis tapo vis sunkesnis. Štai demonas neigali pakelti Kṛṣṇos, ir negali jo atsikratyti. Jis visiškai negali sustabdyti Kṛṣṇos! ||11||

Kūnas a, kurio girliandos nuimt negalima, demono svorio ir gyvybės našta sau paėmė. ||12||

Taip kaip žmogus, supainiojęs gyvatę su girlianda, auka gyvatės tampa, ir žmogus, sumąstęs, kad meška yra apklotas, įkliūna meškai, Kūnas a apsivijo demoną ir pėdomis ir rankom. Kaip vėjo demonas įstengtų jį nupurtyt? ||13||

Jau demono gerklė užspringo, kvėpavimas ir jo gyvybės orai strigo. Nejau kvėpavimas ir gyvybės orai jį paliko? Ar jis jau mirė? ||14||

Demono kūnas krito iš dangaus su dideliu trenksmu į kiemą, pilną akmenų. Ir nors jo kūnas buvo toks stiprus, visi jo sąnariai išniro.

„Kas gi čia? Iš kur jisai nukrito?“ Apsupę mirusiojo kūną jie šnekėjo. Tada ant demono krūtinės jie pamatė Kūną a, kurio visi ieškojo. ||15||

Jie matė demoną išsprogusiom akim, ir vaiką ant krūtinės; jis dairėsi aplinkui, šią vietą padarydamas sėkminga. Greitai paėmė jį ant rankų, atidavė jį motinai. ||16||

Moterys, žodžius naudodamos kaip mantras, žadino Yaśodą.

Jos sakė: „O Yaśodā, kuri taip myli savo sūnų! Mirtis (šis demonas) jau mirė. Kurį mirtis paėmus buvo, gyvas. Štai, imk jį!“ Naudodamos žodžius kaip mantras, o kaip vaistą - Kūną a, Yaśodai jos gyvybę sugražino. ||17||

Kaip indragopos vabalas atgyja nuo vandens pavasario metu, Yaśodai gyvenimas sugrįžo atgavus vaiką, kurį negailestingai buvo demonas atėmęs. ||18||

Nanda, o su juo kiti, greit susirinko vietoje stebėdamiesi bet ir išsigandę. Jie negalvojo grįžti į namus, nes pergyveno tik dėl Kōkō os. ||19||

Pametę Kōkō a iš akių, matydami tik demoną, jie susirinko čia, kad pamatytų Kōkō a, nes juos visus gi valdo tiktai meilė Kōkō ai. ||20||

Nanda, vaiko globėjas, lieté Kōkō a virpančia ranka ir nužvelgė jį, kupinomis ašarų akim. Jis vaiką paėmė nuo motinos Yašodos kelių. ||21||

Jie pergyveno, kad vaiko demonas nebūt sužeidęs.

Moterys įdėmiai apžiūrinėjo vaiko kūną, o Nanda taip pat žiūrėjo ypatingai, tarsi jis būtų jų visų tikroji savastis. Todėl kiekvienas jį norėjo kruopščiai apžiūrėti. ||22||

Kažkas, kas pergyveno dėl visų gerovės, Nandos akivaizdoje sunerimęs kalbėjo su kitais:

„Kas šis stiprus mėšėdis demonas, kur guli nužudytas? Kas tas berniukas, išvengęs demono nasrų? Kaip nusidėjėlį nužudo nuodėmės, žmogų be nuodėmės išgelbsti gerosios savybės. ||23||

Todėl labai teisinga, kad visus mus gera sėkmė aplankė.

Nors demonas pačiupo jį, jis grįžo pats, nudžiugindamas savo artimuosius. Kokias askezes, beribę premą ar labdarą atlikome ankstesniuose gyvenimuose, patenkindami Viešpatį! ||24||

O piemenys! Šis Nanda sklidas didingos bhakti, kuri suteikia visą gėrį. Ką kitą, jei ne bhakti, mes galime atlikti šito vaiko dėlei? ||25||

Jeigu žmogaus mintis tesiekia tyro pasišventimo Viešpačiui, jam Viešpats tuo pačiu atlygins ir jo turtai tik didės. ||26||

O pusdieviai apie Kėkėkos ketinimus kalbėjosi: „Esu tik vaikas. Neskiriu, gerai kas, ar blogai. Laikau apsikabinęs kaklą bet kurio, kas paima mane ant kelių. Jei tu mirei, tai jau ne mano problema. Argi ne taip?“ ||27||